

MEDLEMSBLAD **FREM**

Boldklubben

NR. 6

AUGUST-SEPTEMBER 1950

6. AARG.

DE ALLERMINDSTE...

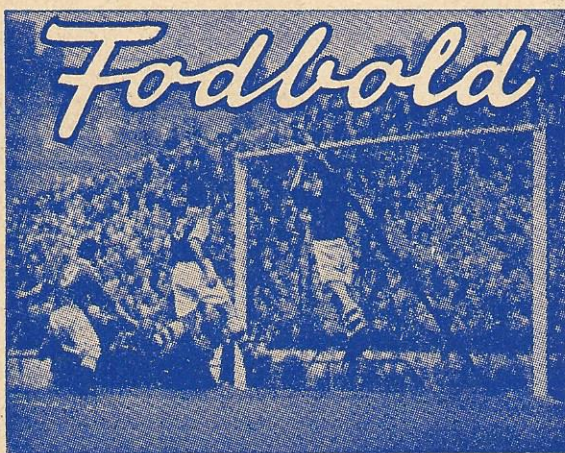
3. Lilleput. Turneringsvindere 1949—50.

Ogsaa vort allermindste og yngste hold vandt sin turnering, og her ser vi dem.

Bageste række fra venstre: Erik Knudsen, Ole Smith, Carlo Thorsen, Dennis Petersen og Philip Petersen.

Midterste række fra venstre: John Petersen, Henning Hansen, Ole H. Petersen og Flemming Nielsen.

Foran fra venstre: Villy Christensen, Henning Lyderik og John Brix Petersen.

Fodbold allevegne fra

Englands to nederlag til USA og Spanien ved kampene om »verdensmesterskabet« i Brasilien har naturligvis vakt et vist røre, og har rundt omkring givet anledning til mange betragtninger om det degenererede engelske fodbold. At det ogsaa har berørt englænderne en del ... man havde vel i det mindste ventet at komme med i slutrundekampene ... er ligesaa selvfølgelig som det er naturligt, at man altid søger at lære af nederlag, og evt. finde frem til begaaede fejl. De sørgeindrammede meddelelser fra Rio viser den sørgmuntre side af sagen og viser, at man stadig i England kan tage et nederlag med et smil paa læben, og anerkendelserne til modstanderne, at man ikke har mistet en af grundpillerne for al engelsk sport: at være gode tabere. Alvoren har imidlertid været at finde i de alvorlige diskussioner i pressen, om hvilke veje der igen kan føre gamle England frem til tidligere tiders »herredømme«, og hvad der skal gøres for at afhjælpe de fejl, som engelsk fodbold af i dag er belemret med.

Herhjemme har Magnus Simonsen i »Politiken« givet engelsk fodbold et ordentligt skud for boven, ja nærmest skrevet dets »nekrolog«. Følgende stod fornylig at læse:

Det svenske 7—1 nederlag mod Brasilien er det største, som Sverige har lidt i fodbold, siden vi tabte med 10—0 til Danmark i 1913, men det kan paa den anden side jævnføres med et saa frisk nederlag som 0—5 mod Ungarn i Budapest i fjor. De herhjemme noget overvurderede olympiske medaljer har faaet deres rette belysning,« siger *Sven Hansson* i »Sydsvenskan«.

Den engelske fodbold associations general-

sekretær, sir *Stanley Rous*, har helt overflyttet sine sympatier til Sverige, siden hans egne drenge blev slaaet ud og fløjet hjem fra skuffelsernes land. Rous mener, at svenskerne er den sidste repræsentant for den engelske fodboldkultur ved de latinske landes voldsomme stormmarch. Optimistisk og uden at ryste paa stemmen sagde Rous forleden: *Sverige bliver nr. 2*. Selv om det endnu ikke er 100 pct. givet, at Brasilien eller Sydamrika vinder verdensmesterskabet, saa bliver det en triumf for *latinsk* fodbold ...

Fodbold har skiftet natur

Det er saa sandt saa sandt, men det kniber stadig herhjemme at faa øjnene op for, at fodbold har skiftet natur og at England har udspillet sin rolle som dominerende stormagt inden for fodbold, selv om det stadig vil kunne stille et stærkt landshold, som navnlig er stærk paa hjemmebane, da sydlandske nationer altid er betydeligt mere paavirkede — i uheldig retning — ved at spille væk fra hjemmepublikum, uden for den specielt ophidsede atmosfære, og lettere mister modet under fremmede forhold end f. eks. engelske og skandinaviske hold .

Vi har set de imponerende resultater, som *Metallac* og *Atalanta* har opnaaet gennem lange, opslidende turneer mod stærke kombinerede og udvalgte hold, og en sammenligning med f. eks. *Southampton* og *Sheffield Wednesday*, et par af Stævnets gæster i aar, falder absolut ud til de to førstnævntes fordel.

Stævnet maa bide i det sure æble

Da jeg for nylig hævdede over for et fremtrædende Stævne- og DBU-medlem, at der ikke var meget at lære af engelske hold som *Southampton* og *Sheffield* ud over et vist professionelt snit og spark til bolden, fik jeg at vide, at »saa havde jeg ikke megen forstand paa fod-

Det er kedeligt, at kendsgerningerne gaar saa stærkt imod visse stævne-medlemmers synspunkter. Der er ingen vej uden om. Stævnet bliver simpelt hen nødt til at søge nye græsgange, at bide i det sure æble og tage italienske, mellem-europæiske og sydlandske hold herop.

Det gør man ganske vist ogsaa. Men man vil pokkers nødtigt indrømme det ...

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade 1

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

... saa mange var ordene, og da det jo i hovedsagen er betragtninger, der er baseret paa nogle »tilfældige« resultater i Brasilien, og da der er rodet »visse stævnedlemmer« ind i disse betragtninger, maa det maaske være tilladt at komme med et par bemærkninger ... ud fra et noget andet synspunkt og ikke baseret i resultater.

Englands nederlag til USA var en overraskelse ... en stor overraskelse. En af de overraskelser som nu og da hænder i fodbold, fordi det netop er fodbold. Hvormange ville paa forhaand have holdt blot fem flade øre paa USAs sejr? (Hvormange ville have holdt lige saa meget paa, at »Freja«, Randers, i deres kamp mod Aa. B. ville have faaet netop saa mange maal, som var nødvendige for dem?). Ud af ti tænkte kampe mellem samme to lande indenfor et kommende halvår er jeg ikke sikker paa, at ret mange turde risikere at tippe blot een sejr til USA.

Nederlaget til Spanien har en helt anden baggrund, som ikke ret mange blade ... om overhovedet noget ... har fortalt, og den er, at England i den kamp faktisk spillede saaledes, at langt den overvejende del af den udenlandske presse bøjede sig i beundring. De havde blot den ene ... og det indrømmes naturligvis ... fejl, at de ikke kunne lave maal paa de chancer, de tilspillede sig, udover et enkelt maal i et psykologisk vigtigt moment af kampen, hvilket imidlertid ikke blev dømt inde. En enkelt overskrift i et udenlandsk blad lød: »England forsvinder fra turneringen, men forbliver fodboldens mester«. Og i artiklen siges: »Ingen kan som englænderne behandle bolden og sende den hvorhen de lyster. Teknisk set er briterne spillers fornemste artister, blot manglede de fantasi og stod under spanierne i temperament. De var spanierne langt overlegne som spillere, men dette kunne altsaa ikke opveje modstanderens temperament og entusiasme«. Og det spanske landsholds træner udtalte: »... at han bøjede sig i dyb beundring for englændernes tekniske dygtighed og at han meget nødtigt mødte dem igen i turneringen. Dersom England havde haft Mannion, som er hjernen i det engelske angreb, med, er jeg ikke sikker paa, at vi havde haft nogen chance«.

Det er jo noget andre toner end Simonsens

»et vist professionelt snit og spark til bolden«. Selvfølgelig er Southampton og Sheffield Wednesday ikke de allerbedste exponenter for engelsk fodbold, men ingen glemmer dog den fuldstændige udklasing af et komb. Stævnehold den lørdag, da vejret gav Sheffield W. en »engelsk« bane. Der var ihvertfald ikke saa lidt at lære og meget at beundre for den, som holder af fodbold, og vi fik paa en ganske eftertrykkelig maade sat alle vore mangler i relief.

Atalanta kom ikke ud for modstand af samme styrke som Metallac, Rangers og de to nævnte hold ... og »de imponerende resultater« ... blegnede jo ogsaa noget, at Atalanta fik klø i Sverige selv af 2. divisionshold, saa sammenligningen, baseret paa resultater, halter igen.

Med hensyn til bemærkningen om, at »det kniber stadig herhjemme at faa øjnene op for, at fodbold har skiftet natur«, saa faar man ikke noget at vide om, hvori denne »skiften natur« bestaar. Det er rigtigt, at spillet har skiftet natur, men det skete efter min mening for snart tyve aar siden, da England med »Arsenal« som den toneangivende gik over til »3-back-systemet«, hvilket siden blev indført i hele den fodboldspillende verden. Siden kan man vist ikke hævde, at spillet har været udsat for nogen revolutionerende ændring, bortset fra de forskellige »systemer« man har set praktiseret som modtræk mod »3-back-systemet«, men hvoraf intet endnu kan siges at være af saa revolutionerende karakter, at man kan tale om »systemet«s absolutte overmand.

At der er forskel paa »engelsk fodbold«, som det spilles her i det nordlige Europa og »latinsk fodbold« er rigtigt, men det har der — mig bekendt — altid været. Og denne forskel er efter min mening hovedsagelig baseret i de rent klimatiske og dermed de banemæssige forhold. I de »latinske« lande spilles langt den overvejende del af kampene paa haarde og tørre baner, og har man en lille smule forstand paa fodbold, saa ved man, at bolden paa en saadan »let« bane er meget »levende« og svær at bringe under kontrol, langt sværere end paa de »tunge« og bløde baner, som »vi andre« oftest er vant til. Dette forhold »tvinger« derfor spillerne fra de »latinske« lande til fortrinsvis at spille bolden »first-time«, d.v.s. — ingen afleveringer stop-

EINER PEDERSEN

Glarmester

DYBBØLSGADE 39 TELF. EVA 4337
(v. Sdr. Boulevard)

Stort udvalg i rullegardiner,
persiener og fotografirammer
Fineste billedindramning
udføres.

Alt i persiener.

Ruder indsættes hurtigt
og billigt.

pes, men spilles videre i farten med hel- og halvflugtninger. Det er klart, at denne spillemaade giver mere fart i spillet, fordi spillerne har langt lettere til en hurtig start paa grund af det bedre fodfæste. Er saa samtidig positionsspillet i orden, ja — saa er det jo altsammen særdeles dejligt.

Ganske anderledes stiller sagen sig for nord-europæisk fodbold, og specielt for engelsk fodbold. I England, hvor man spiller turneringen hele vinteren igennem, kender man ikke til haarde og »lette« baner udover de frosthårde, og de er til gengæld ikke »lette«. Her er det saa ganske oplagt, at spillet maa faa en helt anden karakter. Man kan ikke behandle slimede eller tunge bolde med samme lethed og præcision, dersom man spiller »first time«, og man har ikke den samme »lynstart« paa en smattet bane som paa en tør. Man er — kort sagt — i langt de fleste tilfælde tvunget til at bringe bolden under kontrol, før man kan spille videre. Og det er klart, at det gør spillet langsommere.

Med andre ord: to forskellige »slags« fodbold — født og bestemt af de omstændigheder og betingelser, hvorunder det spilles. At det ved de overstaaede kampe om verdensmesterskabet vil blive en triumf for den »latinske« fodbold undrer sikkert ikke mange, der kender en lille smule til fodbold, da alle forhold, hvorunder kampene afvikledes, var »latinske«. Og dog naaede af de »engelsk«-spillende lande England at imponere og Sverige en 3. plads. Den dag da denne turnering f. eks. spilles i Nordeuropa i en raakold efteraarstid paa regntunge eller ankeldybe baner og ender med »latinsk« triumf — ja, saa kan det være, at der er flere, der vil undre sig.

Og hvorfor skulle de sydlandske lande »altid være betydeligt mere paavirkede i uheldig retning ved at spille væk hjemmefra« end de nordlandske? Udover den stimulans det altid er at spille for et hjemmepublikum — og den er maaske noget større for de sydlandske lande, fordi publikum dernede altid applauderer spillernes ekvilibristiske numre og galleritricks (sakse-spark o.s.v.) uden at disse har nogen som helst betydning for spillets fremme — saa er nordlandske hold akkurat lige saa handicappede ved at spille paa »lette« baner med en uvant bold i en uvant varme og paa fremmed kost.

»Stævnet maa bide i det sure æble og søge nye græsgange« hedder det tilsidst som en slags

konklusion. Dertil er kun at sige, at »Stævnet« gennem mange aar har bragt hold fra mange forskellige nationer til København, og det vil det sikkert vedblive at gøre, saavidt det staar i dets magt og alt eftersom det kan passes ind i programmet. Men at hovedvægten stadig vil blive lagt paa britiske hold tvivler jeg heller ikke om, ikke alene fordi man stadig derovre fra finder de bedste fodboldtraditioner, men ogsaa fordi det tekniske stade og den holdaand, man præsenteres for, er det, man maa fremhæve som nærmest det ideal, amatører skal arbejde henimod. Sagt i tennissproget, — de har grundslagene i orden. Og lige en enkelt grund mere er, at i den tid »Stævnet« har mulighed for at arrangere sine kampe, er de britiske hold de eneste, foruden os selv, som er færdige med turneringen. Arrangementer med hold sydfra, hvor man først slutter turneringen sidst i maj, kan derfor først finde sted i juni, og da er tiden meget begrænset paa grund af et par landskampe og kampen København—Provinserne.

Og hvad er det saa Simonsen vil have til København sydfra? I Italien findes der — efter hvad der fortælles mig af folk, som kender lidt til det — en 4—6 hold af klasse (Juventus, Internazionale, Milan, Lazio og maaske et par enkelte hold til), og dem har det foreløbig været umuligt at faa til København, bortset fra Milan's visit her i fjor. Og det var ingen »sensation«, fordi der ingen danskere var paa holdet. Og hvem ville komme for at se Atalanta spille, dersom ikke de to danskere var med? Eller ville man interessere sig det bitterste for Modena, dersom de ikke lige netop havde Erling Sørensen paa holdet? Næh, — det er saa vist ikke italienerne Simonsen vil have »Stævnet« skal interessere sig for, men de hold, hvorpaa der findes fremmede spillere, og det ville ogsaa være morsomt at se dem, men det skal blot ikke camoufleres under, at det er de sydlandske hold, man vil have.

Dersom det nu havde været engelske hold alle, vore spillere spillede paa, ja saa er jeg ikke i tvivl om, at saa havde der ikke været noget i vejen med britiske hold. Og skal man stadig basere alene paa de sidste resultater fra Brasilien — hvordan var det saa? Blev ikke baade Spanien og Italien »lagt ned« af de »engelsk«-spillende svenskere? Kunne være, at »Stævnet« skulle invitere nogle af de bedste svenske hold herover. Ja — maaske ... Visk.

ALT TIL

AL SPORT

Klubbens Leverandør

Sportsmagasinet
F.I.B.

Amagertorv 11

Chr. 689

Chr. 14756

✧ SENIORES ✧

I tiden siden sidste nummer af bladet er der jo ikke indtruffet særlig epokegørende ting, træningen har været passet flittigt, og det har været en fornøjelse at se op til halvfjerds af vore seniores ude at træne paa een gang, det lover godt for tuneringen, som kommer.

Der har været et ret lille program for træningskampenes vedkommende, men vi haaber alligevel at kunne finde frem til de rigtige holdopstillinger, selv om vi vel ikke kan naa frem til at tilfredsstille enhvers ønsker.

Søndag den 20. august lægger 1. hold ud i Odense mod 1909, og ugen efter gaar det saa løs i sekunda-rækkerne, saaledes at vi snart er i fuldt sving over hele linien.

Jeg skal som sædvanlig minde spillerne om, at det er en pligt at sende afbud i god tid, hvis man er forhindret i at møde til en kamp, der er fol knock at ringe til, nemlig:

H. Olsen, Eva 2952 ulla,
Leif Knudsen, Eva 2896 ydun,
Albert Olsen, Amager 4551 vega, og
Hans Colberg, Søborg 6004,

saa der er sikkert altid een af disse til at faa i tale.

Endnu en ting skal jeg indprente spillerne:

Man maa ikke spille *firmafodbold*, naar man spiller for en klub under KBU, husk det gaar ud over dine kammerater, hvis du overtræder dette.

Saa vil jeg ønske alle spillerne god fornøjelse paa de respektive hold i turneringen 1950—51.

h. o.

CRICKET

lidt om testmatcherne

England har i alle sportsgrene svært ved at faa fodfæste igen efter krigen. Vi herhjemme har set de engelske fodboldhold, som endnu kun er skygger af førkrigstidens store hold fra bl. a. Arsenal og Huddersfield, og ligesaadan er det med engelsk cricket.

Australierne er jo som alle cricketinteresserede ved blevet stærkere end læremestrene, og i

de i sommer afholdte testmatcher i England har vestinderne nu ogsaa vist sig at være et nummer for stærke for englænderne, som blev udspillet paa alle punkter.

I England regnede man paa forhaand med at kunne klare West-India og bruge disse testmatcher til at finde frem til et hold, som der var haab om, at det kunne rejse til Australien i vinter med chance for at tage „the Ashes“ med tilbage til England igen.

Men matcherne viste, at England kun har faa batsmen af klasse og kun een eller to kastere, og naar dertil kommer, at der var en god del uheld med i spillet, saa skulle det gaa galt. Ganske vist startede England med at vinde første setsmatch paa „Old Trafford“ i Manchester, for øvrigt ved hjælp af god scoring af blandt andet wicket-keeper G. Evans 104 og kasteren Baileys 82 not out, men saa var de togsaa slut, sejren var iøvrigt paa 202 points.

Den næste match paa Lord's fik et andet forløb og England (uden Denis Compton — daarligt knæ) led her sit første nederlag i England til West India, og nederlaget blev saa stort som 326 points. Scoringen blev: England 151 og 274, medens W. I. scorede 326 og 425 for 6. De største scores var C. Walcott 168 not out og A. Rae 160 for West I., og det viste sig at englænderne var nærmest hjælpeløse overfor de to spin-bowlere Valentine og Ramadhin, som begge kun er tyve aar.

Men det skulle blive værre endnu, den tredje testmatch spilledes paa Trent Bridge i Nottingham, og England (uden Compton, Hutton og Edrich) scorede i første innings 223, herpaa svarede West India med 558, hvoraf F. Wowell scorede 261 og E. Weckes 129. I anden innings gik det bedre for England, som her opnaaede 436. Simpson 94 og Washbrook 102 var højest, men det var ikke nok, de to aabningsgærdere for W. I. scorede de 103 points, der var nødvendige for sejren, som blev paa 10 staaende gærdere.

Til den fjerde match paa the Oval havde England atter Hutton og Compton med, men til gengæld var Washbrook forhindret i at spille, og stillingen var den, at England *skulle* vinde for at faa test-rubberen uafgjort, medens West India kunne nøjes med uafgjort match, da de jo førte 2—1.

West India gik først til gærdet og scorede 503, F. Wowell 138 og A. Rae 109, og Englands chance var nu smaa, men det saa dog en overgang ud til at skulle blive en stor første innings, Hut-

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

ton mestrede kastningen, og da Compton efter en lidt svag start kom igen, saa det lysere ud, for disse to scorede stærkt, men saa skete katastrofen: Hutton spillede en bold til square leg og der var stort løb, Compton startede da ogsaa og var næsten naaet til Huttons gærde, da Hutton raabte »nej« og blev staaende, Compton havde ingen levende chance for at naa hjem igen og blev løbet ud. Herefter faldt gærderne stærkt, og total blev 344, hvilket medførte, at England blev tvunget til gærde igen paa en pitch, der nu begyndte at blive medtaget, og anden innings blev kun paa 103. Hutton scorede iøvrigt i første innings 202 *not out*. Det blev saaledes et bitert nederlag til England paa en innings og 56 points, og dermed sejr i rubberen til West India paa 3—1, saa man forstaar, at de engelske chancer i Australien i øjeblikket bedømmes noget pessimistisk, men derfor maa man ikke tro, at englænderne har givet op, næh det ville ligne dem daarligt — just try again! anything can happen.

I den engelske cricketurnering staar kampen om championatet i aar mellem Lancashire, Surrey og Yorkshire, medens sidste aars store hold Middlesex kæmper i den nederste halvdel, holdet har ikke kunnet taale savnet af Compton og Edrich, som jo sidste aar bar holdet frem til store sejre.

En del af vore cricketinteresserede læsere vil sikkert nikke genkendende til navnet Leslie Ames, der spiller for Kent og har spillet mange testmatcher. Naar Leslie Ames nu skal nævnes her, er grunden den, at han har indtaget pladsen mellem de u dødelige cricketers, der har scoret 100 centuries og derover, det er et lille, men udsøgt selskab, der bestaar af Hobbs, Hendren, Hammond, Mead, Sutcliffe, Woolley, Grace, Bradman, Sandham, Hayward, Ernest Tyldesley og altsaa nu som nr. 12 Leslie Ames.

h. o.

YNGLINGENE

på sommertur

Lørdag den 1. juli om eftermiddagen startede 1. ynglinge paa en 8 dages tur til Sydbyn. Desværre havde vi ikke vor træner Einar Olsen med. Han er jo ikke alene en fin instruktør, men han har ogsaa den humoristiske sans i orden paa saadanne ture. Vi var dog enige om, at vi maatte prøve at faa det rigtige fremmerhumør frem uden ham, og efter min mening gik det ogsaa udmærket. Dette maaske paa baggrund af vores mindre gode tur til Gøteborg sidste sommer.

Tournéen skulle oprindeligt omfatte to kampe, en i Nyborg og en i Faaborg; men paa selve tu-

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

ren blev der arrangeret yderligere to kampe, en mod en lille landsby uden for Faaborg, Korinth, og endnu en mod Faaborg Idrætsforening.

Vi spillede allerede den første kamp en halv time efter, vi var gaaet i land fra færgen i Nyborg mod Nyborg Gymnastik- og Idrætsforening. Dette havde maaske indflydelse paa resultatet, som blev 2—1 til Nyborg. Efter spillet var udfaldet helt i sin orden. Efter et fælles kaffebord fortsatte vi til Faaborg, hvor vi var lidt over midnat. Der skulle vi overnatte alle 8 dage.

Ved morgenbordet om søndagen kom den tidligere 1. holdsspiller Kaj Esdal og bød os velkommen til Faaborg. Han inviterede os samtidig til en rundtur paa Faaborg mejeri, hvor han er ansat. Formiddagen gik med at se paa byen, og om eftermiddagen var vi ved stranden.

Om mandagen viste Kaj Esdal os rundt paa mejeriet, og vi fik et indblik i mejeridrift, og saa hvordan mælken blev 100 procent udnyttet. Vejret tillod ogsaa den dag, at vi kunne ligge ved stranden. Vi havde hver faaet en straa hat, og med dem gjorde vi megen lykke, hvor vi kom frem, baade paa den ene og den anden maade.

Om aftenen spillede vi saa den første kamp mod Faaborg Idrætsforening og vandt 8—3. Cifrene kunne tyde paa, at vi var overlegne, men det var ingenlunde tilfældet, idet det stod 3 indtil 20 min. før tid. Paa dette tidspunkt svigtede modstandernes kondition, og vi kunne score uden besvær. Ved det fælles kaffebord blev taketalerne holdt lige efter bogen.

Vi havde chartret en fiskekutter, og tirsdag eftermiddag startede vi paa en sejltur til Svendborg. Da vi var midt i Svendborg Sund, tog et vindpust en af straa hattene, og den gik udenbords, men fiskeren drejede baaden, og hatten blev fisket op igen, saa ulykken var ikke saa stor. Det var iøvrigt en smuk sejltur, hvor vi saa Fyns skønnest beliggende by fra søsiden, og siden fra landsiden.

Om onsdagen skulle vi ned til grænsen, den største af de arrangerede ture. Men vi havde ikke heldet med os, for det regnede lige fra kl. 12 til hen paa aftenen. Vi startede om formiddagen med Mommarkfærgen, og selv om sejlturen kun godt og vel varede fem kvarter, opnaaede dog omtrent halvdelen af ofre til havguden.

I Mommark holdt en turistbus og ventede paa os. Vi kørte saa til Flensborg Fjord, hvor vi

spiste vores medbragte mad, og derefter tog vi til grænsen ved Krusaa. Paa udturen gjorde vi holdt ved Broager Kirke og paa hjemturen ved Graasten Slot, hvor vi saa den meget smukke slotskirke. Desuden gjorde vi holdt ved Dybbølskanserne og ved nogle af de mange mindesmærker, der er dernede. Vi spiste middag paa Mommark Færgekro, og bagefter gav Poul Jensen opvisning i jitterbug til stor fornøjelse for pensionatets gæster. Derefter tog vi færgen tilbage til Faaborg. Paa denne tur deltog Mogens Gebuhr.

Torsdag aften spillede vi mod Korinths 1. hold og vandt 2—0.

Om fredagen var det atter fint vejr, og vi startede paa en biltur rundt i Faaborgs omegn og saa forskellige herregaarde og slotte, bl. a. Holstenshus og Brahetrolleborg. Paa hjemturen var vi ved Svanninge Bakker, hvor der var en skøn udsigt over det smukke fynske landskab. Da Mosfeldt skulle rejse tidligt lørdag morgen, tog vi afsked med ham ved aftensmaaltidet. Samtidig overrakte Mosfeldt en samfundshjælper med Frem-emblemet paa til hotellets udmærkede vært, hr. Sv. Bliding. Denne havde vi alle givet et lille bidrag til. Fra Mosfeldt og Erik Hansen fik hr. Bliding ogsaa overrakt Turborgs fortjenstmedalje.

Selv om Mosfeldt skulle meget tidligt med toget, blev vi dog enige om at staa tidligt op og gaa med til toget og give ham et fremmerhurra.

Om eftermiddagen spillede vi saa den sidste kamp paa turen, og den vandt vi 4—2. Om kampen er der kun at sige, at det var feriefodbold i renkultur. Grunden var vel, at det var meget varmt, og at det jo var den fjerde kamp paa en uge.

Søndag formiddag tog vi afsked med Faaborg og var paa Københavns Hovedbanegaard sent om eftermiddagen.

Til slut vil jeg takke hr. Kaj Esdal, for jeg regner med, at han har en væsentlig del af skylden for, at vi kom til Fyn, og desuden vil jeg takke vore to udmærkede ledere, Mosfeldt og Erik Hansen, for den maade, hvorpaa de ledede turen. De havde netop evnen til at tage en saadan flok store drenge, der er i den værste lømmelalder, paa den maade, som de skal tages. Endelig en tak til »Frem«, der jo i sidste instans er den vigtigste faktor for en turs gennemførelse.

Vagn Mathiasen.

MAN LIGGER

som man reder . . .

I B 1909's medlemsblad finder vi følgende:
Fra Frem-kampene og til vort møde med KB i Idrætsparken gaar der nemlig hele fire uger,

bl. a. fordi der i mellemtiden skal afvikles to landskampe. At en saa lang pause er skadelig for spillernes form, maa være klart for enhver. Der trænes i disse dage for at være i topform mod Frem, og naar den kamp saa er overstaaet, skal spillerne gaa og vente en hel maaned, før det næste opgør skal afvikles. Det er simpelt hen taabeligt, og vi vil ikke tro paa, at det ikke kan arrangeres bedre.

OB har det paa akkurat samme maade. Ingen af de københavnske hold er stillet saaledes. De afvikler i mellemtiden en del aftenkampe. Hvorfor i alverden kunne noget lignende ikke arrangeres mellem OB og os? Vi skal afgøre vort mellemværende den 12. november. Hvad om man tog lidt praktisk paa tingene og rykkede denne kamp frem til et tidspunkt, saa vi begge kun fik en 14 dages spillepause, og saa ville vi oven i købet glæde B 1913, som nævnte dato skal spille mod Skovshoved.

Vi skal have fem hjemmekampe i efteraaret, og paa de tre søndage skal OB ligeledes spille paa Stadion. Hertil vil de vise turneringsplanlæggere maaske indvende, at der søndag efter søndag spilles to kampe paa Idrætsparken, hvortil vi dog skal bemærke, at København er ti gange større end Odense. Det er en langt større publikumsbelastning med to kampe i Odense end i København. Tænk Dem, at OB f.eks. en søndag afvikler deres kamp kl. 13 i et øsende regnvejr, hvor kun en lille procentdel kan staa i tørvejr. Saa skal vi spille kl. 15 for de samme ti tusinde, hvoraf de fleste sikkert har lyst til at gaa hjem. Det er nemlig ikke som i København, at der er andre ti tusinde, der møder til vor kamp. De findes ikke i Odense.

Den 10. december spiller ikke en eneste af de fem københavnske klubber paa Idrætsparken. De skal alle til provinsen, og de to (AB og B 1903) til Odense. Er det praktisk? Søndagen før er der ikke en eneste kamp her i byen. Den ene dag stopfodres man med fodbold, den næste sultes man.

— — —
Ja, — saa mange er ordene . . . og kritikken, men man har kun sig selv at takke for den daarlige turneringsplan. Paa DBU's generalforsamling i juni forelaa fra københavnsk side et forslag til en bedre turneringsplan, den saakaldte „skæve turnering“, som med en haandbevægelse blev fejlet ned af bordet, bl. a. klubbens egen repræsentant i DBU. Havde han gidet sætte sig lidt ind i den, ville han have faaet et forslag til en langt bedre afvikling af turneringen at se, men det har han øjensynligt ikke gidet. Eller har det paa forhaand været bestemt, at det forslag, fordi det kom fra københavnsk side, skulle stemmes ned? Det sidste er mere troligt end det første.

Det er klart, at naar man har 16 kampdage til raadighed i løbet af efteraaret, og der kun skal spilles 9 kampe i turneringen, ja saa maa der blive nogle pauser. Hvorfor saa ikke spille

et par turneringskampe mere og udnytte pauserne, og faa en rimelig tid til at afvikle kampene om foraaaret, hvor tiden er meget knappere. Det forekommer mig at være ikke saa lidt kværlantisk, at kritisere turneringsplanen, naar man ikke vil sætte sig ind i et forslag, der prøver paa at løse nogle af problemerne for klubberne.

Vi vil gerne, om bladet ønsker det, give dem forslaget til gennemsyn. Jeg kan fortælle, at efter det, skiftedes 1909 og OB til at spille hjemme, og at der selvfølgelig ikke en eneste søndag var to 1. divisionskampe i Odense! S.

SMAAGLIMT

Paa DBUs afsluttende kursus i sommer paa Gerlev deltog blandt 30 kursister 5 Frem'ere og — vi havde nær sagt selvfølgelig — satte disse fem deres præg paa dette rigskursus, idet det ved afslutningen viste sig, at de var placeret mellem de ni bedste med *Leo Nielsen* paa en fin førsteplads. De andre fire var *Svend Frederiksen*, *Poul V. Olsen*, *Egon Sørensen* og *Ejner Olsen*. Den maade, hvorpaa de gennemførte og afsluttede dette kursus, tjener baade dem selv og klubben til stor ære, og vi er ikke i tvivl om, at landet har faaet en meget værdifuld tilgang til sin stab af rigstrænere.

Vi er glade for, at vi blandt vor store stab af trænere kan beskæftige de 3 førstnævnte som amatørtrænere og vide vore unge i gode hænder.

Det uheld *Holger Olsen* var ude for i en kamp i Fredericia, viste sig desværre at være saa alvorligt, at han fik lægeforbud mod at spille bold foreløbigt i efteraaaret. *Holger* har nu taget konsekvensen, og stopper med at spille amatør fodbold mere, idet han har modtaget engagement som prof. træner fra 1. september. Det er et nyt alvorligt indgreb i vor spillerstab, men ogsaa det kommer vi over, og vi kan blot sige *Holger* tak for hans altid 100 % indsats for klubben til træning og kampe, og haabe, at han maa faa glæde ved sin nye gerning.

I den netop paabegyndte turnering har klubben sat ny rekord for anmeldelser, idet vi stiller med ialt 24 hold. Det er: 6 seniorhold, 4 ynglinge-

hold, 4 juniorhold, 6 drengehold og 4 lilleputhold. Selvfølgelig er det det største antal hold nogen klub nogensinde har anmeldt til KBU, men alligevel er der drenge til omtrent ligesaa mange hold, som ikke kommer til at spille turneringsfodbold, men maa nøjes med at spille lagkage-turnering. Det koster mange penge, og navnlig koster det et kolossalt organisationsarbejde at holde alt dette igang, men klubben har en stab af dygtige medarbejdere, som ofrer næsten al deres fritid paa dette arbejde.

Vi kan ikke lade være med at opfordre medlemmerne til at ofre et par timer en lørdag eftermiddag eller en søndag formiddag paa kampene i ungdomsafdelingen og se det store liv, som rører sig der. De vil ikke fortryde det, og vore drengetrænere vil være glade for at se medlemmerne vise interesse ogsaa for denne afdeling og dens store arbejde.

Englænderne og skotterne er fodboldbegeistrede. Paa den første turnerings-lørdag sattes ny tilskuerrekord i England, idet 1.200.000 overværede de første kampe i de tre divisioner. Og rekorden holder sikkert ikke saa længe.

Eller hvad mener man om skotterne? Til en finale om det skotske mesterskab i en ungdoms-turnering, nærmest svarende til vor ynglingeturnering, var der paa Hampden Park i Glasgow 77.000 mennesker. — Eller en anden lørdag eftermiddag i Glasgow ... der var pokalsemifinale mellem Rangers og Queen of South paa Hampden Park med 120.000, turneringskamp paa Celtic's bane med 60.000 og turneringskamp paa Third Lanark's bane med over 30.000 mennesker paa samme tid i en by med godt en million indbyggere. Der maa have været lidt tomt i gaderne i de par timer lørdag eftermiddag.

Boldklubben FREM

stiftet 17. Juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, S.V.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (Lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

N.C.-TRYKKERIET
 (NØRREBROS CENTRALTRYKKERI)

SCANDIAGADE 12 . KØBENHAVN SV
 CENTRAL 16.505

Medlemsbladet: Ansvarshavende redaktør V. Skousen.

N.C.-TRYKKERIET, KBHVN.